

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: FM-U-2271-P-364-17/20-22-5

PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI

..... dana 26-06-2020 20.....

..... prilogu. Primjeraka ..... Priloga -

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U OSIJEKU
Trg Ante Starčevića 7/II

Poslovni broj: 3 UsI-413/2020-9

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Osijeku, po sutkinji toga Suda Jasenki Beker, uz sudjelovanje zapisničarke Sabine Branković, u upravnom sporu tužitelja Roberta Jankovicsa, kojeg zastupa opunomoćenik Krešimir Medved, odvjetnik u Osijeku, Šet. k. Franje Šepera 13/II, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Ulica kneza Mutimira 5, Zagreb, OIB: 60383416394, radi sukoba interesa, 24. lipnja 2020.

presudio je

- I. Poništava se odluka Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, broj: 711-I-383-P-364-17/20-17-12 od 16. siječnja 2020.
- II. Obustavlja se postupak pokrenut odlukom Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske broj: 711-I-126-P-364-17/19-12-10 od 3. prosinca 2018.
- III. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi trošak upravnoga spora u iznosu od 5.000,00 kn u roku od 60 dana.

Obrazloženje

Osporavanom odlukom tuženika broj: 711-I-383-P-364-17/20-17-12 od 16. siječnja 2020. utvrđeno je kako je propuštanjem izuzimanja pri glasovanju na 73. sjednici Savjeta za nacionalne manjine, održane 20. travnja 2017., pri donošenju Odluke o rasporedu sredstava osiguranih u Državnom proračunu Republike Hrvatske za 2017. godinu („Narodne novine“, broj: 119/16) u Razdjelu 020 Vlada Republike Hrvatske, Glava 21 Stručna služba savjeta za nacionalne manjine, Aktivnost A730003 Potpore za programe ostvarivanja kulturne autonomije nacionalnih manjina, u dijelu pod Glavom VI. Mađari, pod brojem 1. Demokratska zajednica Mađara Hrvatske, pod točkom 4. Program koji proizlazi iz bilateralnog sporazuma s Republikom Hrvatskom, a s obzirom da je udruga Demokratska zajednica Mađara Hrvatske u smislu članka 4. stavka 5. Zakona o sprječavanju sukoba interesa interesno povezana osoba s tužiteljem, u kojoj je tužitelj u relevantnom razdoblju obavljao funkciju izvršnog predsjednika, tužitelj propustio očuvati vlastitu vjerodostojnost te povjerenje građana, čime je počinio povredu načela djelovanja iz članka 5. stavka 1. Zakona o sprječavanju sukoba interesa („Narodne novine“, broj: 26/11., 12/12., 126/12., 48/13., 57/15., 98/19., u daljnjem tekstu: Zakon).

Tužitelj u tužbi navodi kako je pobijana odluka tuženika zasnovana na nepravilnoj primjeni Zakona. Ističe kako je u pobijanoj odluci izostavljena uputa o pravnom lijeku, međutim, smatra da ima pravni interes za podnošenje tužbe, unatoč tome što mu nije izrečena

sankcija koji stav je potvrđen presudom Upravnog suda u Zagrebu broj: UsI-2360/16-9 od 26. rujna 2016. te pravomoćnom presudom Upravnog suda u Zagrebu broj: 5068/13-10 od 15. svibnja 2015. Smatra kako tuženik nije bio ovlašten donijeti pobijanu deklaratornu odluku kojom utvrđuje povredu članka 5. Zakona, jer se tom odredbom propisuju samo opća načela postupanja dužnosnika, dok navedenim Zakonom nije predviđena mogućnost izricanja sankcije zbog kršenja tih načela. Ukazuje na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-673/2018 od 2. srpnja 2019., u kojoj Ustavni sud Republike Hrvatske izričito navodi da određenja navedena u članku 5. Zakona predstavljaju norme koje izražavaju temeljne vrijednosti i služe za tumačenje konkretnih normi Zakona te predstavljaju opću deklaraciju o načelima djelovanja dužnosnika i o pravima građana da budu upoznati s ponašanjem dužnosnika kao javnih osoba. Napominje kako je Upravni sud u Zagrebu, pozivajući se na navedenu odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske od 2. srpnja 2019., dana 3. ožujka 2020. donio presudu poslovni broj: UsI-20/20-18, u kojoj je u potpunosti odgovorio na pitanja postavljena od strane Ustavnog suda Republike Hrvatske. Tako je Upravni sud u Zagrebu dao odgovor da je načelo djelovanja nužno povezati s konkretnom odredbom Zakona koja je određenim ponašanjem ili propustom dužnosnika povrijeđena, da je utvrđenje povrede načela djelovanja, na način kako to tuženik čini u svojim odlukama, sadržajno oblik sankcioniranja dužnosnika, da ne postoji pravna osnova za sankcioniranje dužnosnika radi povrede načela djelovanja, dok članak 30. stavak 1. točka 1. Zakona nije odredba koja tuženiku daje ovlast vođenja postupka u smislu samostalnog utvrđenja povreda iz članka 5. toga Zakona te da tuženik nema ovlast izricanja sankcija dužnosnicima izvan onih propisanih člancima 42. do 45. Zakona o sprječavanju sukoba interesa.

Nadalje tužitelj navodi kako tuženik u pobijanoj odluci od 16. siječnja 2020. ne obrazlaže na koji je to način tužitelj narušio povjerenje građana, odnosno nije dao nikakve konkretne argumente koji bi doista ukazali da je došlo do nekakvog manjka povjerenja od strane građana uslijed postupanja tužitelja. Ističe kako je nesporno da je tužitelj glasovao na 73. Sjednici Savjeta za nacionalne manjine 20. travnja 2017., no da time nije povrijedio članak 5. stavak 1. Zakona, jer je sam sustav odlučivanja o rasporedu sredstava iz Državnog proračuna Republike Hrvatske Savjetu za nacionalne manjine onemogućavao pojedinačno izjašnjavanje o raspodjeli sredstava unutar pojedine nacionalne manjine. Napominje kako je glasovanje za cjelovitu odluku o raspodjeli proračunskih sredstava za sve udruge svih nacionalnih manjina smatrao jednim sigurnim načinom donošenja odluke, jer je procijenio da bi izuzimanjem od glasovanja svih članova Savjeta za nacionalne manjine koji su saborski zastupnici mogao biti ugrožen kvorum na sjednici i donošenje odluka. Ukazuje kako su Smjernice za način postupanja pri odlučivanju o raspodjeli sredstava iz Državnog proračuna Republike Hrvatske u Savjet za nacionalne manjine dane od strane tuženika tek u mjesecu srpnju 2018. godine i da je tek tada predloženo da se o rasporedu sredstava za svaku manjinu predlaže pojedinačno izjašnjavanje članova Savjeta, a da se svakom zastupniku – članu Savjeta preporučuje izuzimanje pri odlučivanju za svoju manjinu, slijedom čega zaključuje da je tužitelju utvrđena povreda za događaj koji se zbio prije nego što su Smjernice uopće dane. Ukazuje na činjenicu da tužitelj nije imenovan na javnu dužnost zastupnika u Hrvatski Sabor kako to pogrešno navodi tuženik, već je isti izabran voljom birača, a u Savjet za nacionalne manjine je imenovan odlukom Vlade Republike Hrvatske pa stoga ostaje konfuzno referira li se tuženik u obrazloženju pobijane odluke na imenovanje ili izbor tužitelja. Navodi kako je jedna od članica tuženika dala izdvojeno mišljenje u kojem je obrazložila svoje neslaganje s pobijanom odlukom od 16. siječnja 2020. Postavlja pitanje predstavlja li tvrdnja tuženika da se tužitelj trebao izuzeti od odlučivanja, odnosno prihvaćanja konačne odluke Savjeta za raspodjelu sredstava u 2017. godini moguću uskratu njegovih ustavnih prava kao pripadnika nacionalne manjine. Kao dokazni prijedlog, predlaže Sudu saslušati tužitelja kao stranku u sporu, a nakon toga poništiti osporavanu odluku tuženika od 16. siječnja 2020., obustaviti postupak pokrenut odlukom

tuženika broj: 711-I-126-P-364-17/19-12-10 od 3. prosinca 2018. te naložiti tuženiku naknaditi tužitelju trošak upravnog spora na ime sastava tužbe u iznosu od 2.500,00 kn te sudske pristojbe na tužbu i presudu u iznosu od 1.000,00 kn, dakle sveukupno 3.500,00 kn.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako ostaje pri svim utvrđenjima i pravnim tumačenjima iznesenim u pobijanoj odluci od 16. siječnja 2020. te pojašnjava kronologiju provedenog postupka. Smatra kako činjenica da nije izričito propisana sankcija za kršenje načela iz članka 5. Zakona ne može dovesti do zaključka kako dužnosnici nisu dužni postupati sukladno članku 5. Zakona, kako suprotno ponašanje ne predstavlja povredu članka 5. Zakona, kako tuženik ne može pokretati postupke zbog povrede te odredbe te kako tuženik ne može utvrđivati povredu te odredbe. Iznosi kako nedvojbeno postoji obveza određenog postupanja u smislu odredbi Zakona pa je logično da bi djelovanje dužnosnika protivno tim odredbama predstavljalo njihovo kršenje, dok načela obnašanja javnih dužnosti iz članka 5. Zakona nisu tek opisna načela, već ista utjelovljuju najviši etički standard kojega su se dužnosnici u obnašanju javne dužnosti dužni pridržavati, bez obzira što zakonodavac nije propisao mogućnost izricanja sankcije za njihovu povredu. Ističe da kada tuženik ne bi mogao pokretati postupke zbog moguće povrede članka 5. Zakona, ne bi mogao ocjenjivati ona postupanja dužnosnika koja se inače ne bi mogla podvesti pod povredu neke druge zakonske odredbe.

Tuženik nadalje ukazuje kako je i Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj: U-III-673/2018 od 2. srpnja 2019. utvrdio da je tuženik preventivno antikorupcijsko tijelo, kojem je zadaća provođenje politike koja promiče sudjelovanje društva i odražava načela vladavine prava, pravilnog upravljanja javnim poslovima i javnom imovinom, čestitost, transparentnost i odgovornost i, kada je to primjereno, nadgledanje i usklađivanje provedbe te politike te povećanje i širenje spoznaja o sprječavanju korupcije. Napominje kako Ustavni sud Republike Hrvatske nije zaključio da je tuženik prekoračio svoje ovlasti kada je pokretao postupak i utvrđivao povredu za koju člankom 42. stavkom 2. Zakona nije propisana mogućnost izricanja sankcije, već da je to pitanje ostavio otvorenim. U prilog prethodno navedenom ističe da se u odluci broj: U-I-2414/2011, U-I-3890/2011 i U-I-4720/2012 od 7. veljače 2012., Ustavni sud pozvao na Konvenciju ujedinjenih naroda protiv korupcije koju je Republika Hrvatska ratificirala 2005. godine te se citira odredba članka 8. Konvencije koja sadrži obvezu za države članice da promiču, između ostalog, integritet, čestitost i odgovornost među javnim dužnosnicima, u skladu s temeljnim načelima svog pravnog sustava. Smatra da ako tuženik ne bi mogao utvrđivati povredu etičkih načela, ne bi mogao ostvarivati svoju svrhu propisanu člankom 1. Zakona. Navodi kako je kroz dosadašnje postupanje razvio praksu pokretanja postupaka zbog moguće povrede članka 5. Zakona te je donosio odluke kojima je utvrđivao povredu članka 5. Zakona, koji pravni stav su prihvatili i prvostupanjski upravni sudovi i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u više svojih odluka koje nabraja. Ističe kako je u pobijanoj odluci od 16. siječnja 2020. omaškom izostavljena uputa o pravnom lijeku. Ukazuje kako odredbom članka 5. Zakona ne mogu biti propisane konkretne radnje koje dužnosnici trebaju poduzeti u konkretnim okolnostima, jer mogućnost stvarnih situacija ne može biti iscrpljena niti unaprijed definirana radnjama koje bi dužnosnicima stajale na raspolaganju kako bi se osiguralo postupanje u skladu s načelima iz članka 5. Zakona. Napominje da izdvojeno mišljenje člana tuženika ne upućuje na nezakonitost konačne odluke tuženika obzirom da je člankom 38. Zakona propisan način donošenja odluka Povjerenstva, odnosno da Povjerenstvo na sjednicama odlučuje većinom glasova svih članova Povjerenstva.

Tuženik navodi kako je tužitelj u predmetnom razdoblju obavljao dužnost izvršnog predsjednika udruge Demokratska zajednica Mađara Hrvatske pa se ta udruga opravdano smatra interesno povezanom s dužnosnikom sukladno članku 4. stavku 5. Zakona. U tom smislu postupanje tužitelja da je sudjelovao u radu MOM-a koji je donio obvezujuću preporuku za financiranje programa Demokratske zajednice Mađara Hrvatske i glasovanje na sjednici Savjeta za Odluku o financiranju tog programa, bez obzira na konačni iznos sredstava

osiguranih u Državnom proračunu za tu namjenu koji je uskladio predsjednik Savjeta, predstavlja propust tužitelja da u navedenom slučaju zaštititi vlastitu vjerodostojnost i dostojanstvo povjerene mu dužnosti, kao i povjerenje građana. Ističe kako je tužitelj opisanim postupanjem povrijedio načela obnašanja javne dužnosti. Naime, obnašanjem javne dužnosti zastupnika u Hrvatskom saboru tužitelj se obvezao obnašati javnu dužnost na način da u svim situacijama iz kojih proizlazi ostvarivanje i nekog privatnog interesa dužnosnika ili s njim povezanim osobama, prednost da zaštititi javnih interesa. Među načelima obnašanja javnih dužnosti ističe se nužnost transparentnog postupanja, a posebno prilikom dodjele javnih sredstava, jer je u takvim slučajevima zanimanje građana opravdano jače pa se postupcima kojima dužnosnik u takvim slučajevima otklanja sumnju u svoju nepristranost u odlučivanju jača povjerenje građana u tijela javne vlasti. Samim činom sudjelovanja u postupku glasanja u donošenju oduke kojom se dodjeljuju sredstva udruzi/savezu udruga u kojoj je dužnosnik član, tužitelj kao dužnosnik nije uskladio svoje ponašanje u skladu s odredbom članka 5. Zakona. Uputno bi bilo da se tužitelj izuzeo iz samog postupka glasanja. Da je tužitelj postupio na opisani način, otklonio bi se vanjski dojam da je tužitelj svojim položajem utjecao na dodjelu sredstava udruzi čiji je član te bi se time ostvarili zahtjevi očuvanja povjerenja građana u tijela javne vlasti, odnosno tužitelj bi na taj način pravilno upravljao predmetnom situacijom. Slijedom navedenog, predlaže Sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U provedenom dokaznom postupku Sud je izvršio uvid u predmetni spis, spis tuženika i isprave koje su priložene u taj spis, a dana 17. lipnja 2020. kod ovoga Suda održana je javna rasprava kako bi se sukladno odredbi članka 6. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) svakoj stranci dala mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koji su predmet upravnog spora.

Na raspravu je pristupio osobno tužitelj uz opunomoćenika koji je u cijelosti ostao kod navoda iz tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva te je u spis predao presliku presude Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj: UsI-964/20-6 od 25. svibnja 2020., međutim, odustao je od dokaznog prijedloga saslušanja tužitelja kao stranke u sporu. Ujedno je zatražio trošak na ime sastava tužbe u iznosu od 2.500,00 kn, kao i trošak pristupa na ročište u iznosu od 2.500,00 kn, odnosno ukupno 5.000,00 kn. Na raspravu nije pristupio uredno pozvani tuženik koji je svoj izostanak opravdao u podnesku od 3. lipnja 2020. te je isto održano bez prisutnosti tuženika temeljem odredbe članka 39. stavka 2. ZUS-a.

Sud je na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, a sukladno odredbi članka 55. stavak 3. ZUS-a, utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

Prvenstveno valja napomenuti da je i sam tuženik u odgovoru na tužbu napomenuo da je uputa o pravnom lijeku u osporavanoj odluci omaškom izostavljena te da ne osporava pravo tužitelja na pravni lijek protiv odluke tuženika.

Uvidom u osporavanu odluku od 16. siječnja 2020. Sud je utvrdio da je istom utvrđeno da je propuštanjem izuzimanja pri glasovanju na 73. sjednici Savjeta za nacionalne manjine, održane 20. travnja 2017., pri donošenju Odluke o rasporedu sredstava osiguranih u Državnom proračunu Republike Hrvatske za 2017. godinu („Narodne novine“, broj: 119/16) u Razdjelu 020 Vlada Republike Hrvatske, Glava 21 Stručna služba savjeta za nacionalne manjine, Aktivnost A730003 Potpore za programe ostvarivanja kulturne autonomije nacionalnih manjina, u dijelu pod Glavom VI. Mađari, pod brojem 1. Demokratska zajednica Mađara Hrvatske, pod točkom 4. Program koji proizlazi iz bilateralnog sporazuma s Republikom Hrvatskom, a s obzirom da je udruga Demokratska zajednica Mađara Hrvatske u smislu članka 4. stavka 5. Zakona interesno povezana osoba s tužiteljem, u kojoj je tužitelj u relevantnom razdoblju obavljao funkciju izvršnog predsjednika, tužitelj propustio očuvati vlastitu vjerodostojnost te povjerenje građana, čime je počinio povredu načela djelovanja iz članka 5. stavka 1. Zakona.

Odredbom članka 5. stavka 1. Zakona propisano je da dužnosnici u obnašanju javnih dužnosti moraju postupati časno, pošteno, savjesno, odgovorno i nepristrano čuvajući vlastitu vjerodostojnost i dostojanstvo povjerenje im dužnosti te povjerenje građana.

Odredbom članka 5. stavak 4. Zakona određeno je da građani imaju pravo biti upoznati s ponašanjem dužnosnika kao javnih osoba, a koje su u vezi s obnašanjem njihove dužnosti.

Tužitelj dovodeći u pitanje zakonsku osnovu za donošenje osporavane Odluke upire na sadržaj Odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-673/2018 od 2. srpnja 2019., u kojoj su razmatrana pravna pitanja granica ovlasti tuženika, između ostalog, pravne osnove za donošenje odluka tuženika kojom su utvrđuju povrede načela djelovanja iz članka 5. Zakona.

Prema mišljenju ovoga Suda citirane odredbe članka 5. stavak 1. i 4. Zakona predstavljaju norme koje izražavaju temeljne vrijednosti i služe za tumačenje konkretnih odredbi tog Zakona, te predstavljaju opću deklaraciju o načelima djelovanja dužnosnika i o pravima građana da budu upoznati s ponašanjem dužnosnika kao javnih osoba.

Stoga je takvo utvrđenje povrede načela djelovanja tuženik dužan povezati sa konkretnom povredom Zakona, koja je kao takva odredbama članka 42. stavka 2. i 3. Zakona izričito propisana kao kršenje- povreda odredaba tog Zakona.

Naime, ovaj Sud smatra da pravna norma koja propisuje određeno kažnjivo postupanje mora biti jasna i formulirana s dostatnom preciznošću da bi na strani adresata postupanje protivno takvoj normi dovelo do predvidive posljedice koje određena radnja može imati, sukladno čemu bi mogao usmjeriti svoje ponašanje. Odredba članka 5. Zakona kojom se propisuje postupanje prema određenim etičkim i moralnim načelima, po ocjeni ovoga Suda nije norma koja je formulirana s dostatnom preciznošću da bi samostalno predstavljala instrument utvrđenja povrede Zakona.

Nadalje, ovaj Sud smatra da samo utvrđenje povrede načela djelovanja, kako to čini tuženik osporavanom Odlukom, ujedno predstavlja i oblik sankcioniranja dužnosnika, koji nije utemeljen na postojećim odredbama Zakona, dok odredba članka 30. stavak 1. podstavak 2. Zakona, na koji se pozvao sam tuženik u uvodu osporavanog akta, ne predstavlja dostatnu osnovu za donošenje takve odluke.

Ovo iz razloga što ista odredba članka 30. st. 1. podstavak 1. Zakona nije odredba koja bi tuženiku nedvosmisleno i jasno davala ovlast da provodi postupke i utvrđuje odgovornost dužnosnika isključivo radi povrede načela djelovanja, kao niti nadležnost za izricanje sankcije po istom osnovu, već je prema toj odredbi općenito utvrđeno da u nadležnost Povjerenstva potpada donošenje Pravilnika kojim se uređuje način rada i odlučivanje Povjerenstva, donošenje odluka, davanje mišljenja, propisivanje obrazaca i ustrojavanje registra radi primjene pojedinih odredaba ovog Zakona.

Konačno, valja ukazati kako je odredbom članka 48. stavka 1. Zakona propisano da se upravni spor može pokrenuti protiv odluke Povjerenstva iz članka 42.- 45. ovoga Zakona. Dakle, prema citiranoj izričitoj odredbi članka 48. stavka 1. Zakona, samo protiv onih pojedinačnih odluka kojima je tuženik utvrdio povredu prethodno taksativno navedenih odredbi članaka Zakona i izrekao sankciju ostavljena je mogućnost pokretanja upravnog spora.

Slijedom svega navedenog ovaj Sud smatra da u konkretnom slučaju nije postojala pravna osnova da se osporavanom Odlukom utvrđuje kako je tužitelj propustio očuvati vlastitu vjerodostojnost te povjerenje građana, mimo utvrđenja neke druge, konkretizirane povrede, kažnjive prema odredbama Zakona.

Stoga je Sud na temelju članka 58. stavka 1. ZUS-a usvojio tužbeni zahtjev, poništio pobijanu odluku i obustavio postupak pokrenut odlukom Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske broj: 711-I-126-P-364-17/19-12-10 od 3. prosinca 2018., odnosno presudio kao u točkama I. i II. izreke presude.

Prema odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Ako stranka djelomično uspije u sporu,

sud može, s obzirom na postignuti uspjeh, odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ili da se troškovi raspodijele razmjerno uspjehu u sporu.

Budući da je tuženik u cijelosti izgubio spor, Sud je odlučujući o zahtjevu za naknadu troškova upravnoga spora odluku utemeljio na citiranoj odredbi ZUS-a, a sama visina troškova određena je u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15., dalje: Tarifa). Tako je tužitelju, u skladu sa zahtjevom za naknadu troška, priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 2.500,00 kn (Tbr. 23/1. Tarife) te zastupanja na raspravi u iznosu od 2.500,00 kn (Tbr. 23/2. Tarife) u ukupnom iznosu od 5.000,00 kn je stoga tuženik dužan naknaditi tužitelju trošak upravnog spora u iznosu od 5.000,00 kn u roku od 60 dana, kao što je i odlučeno u točki II. izreke presude.

U Osijeku 24. lipnja 2020.

Sutkinja
Jasenka Beker v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovoga suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS-a).

